

Številka: U-I-164/14-31

Datum: 11. 12. 2017

PRITRDILNO LOČENO MNENJE SODNIKA DR. MATEJA ACCETTA K ODLOČBI ŠT. U-I-164/14 Z DNE 16. 11. 2017

1. Odločitev v tej zadevi zame ni bila lahka, tako kot nemara že po pravilu ne more biti povsem lahka, kadar si nasproti stojita dva pomembna ustavno priznana interesa, tu obramba države na eni in varstvo okolja oziroma vodnih virov na drugi strani. V primerih tovrstnega nasprotovanja se ni mogoče izogniti težavnemu tehtanju in odločanju o tem, kateri od obeh interesov naj v danih okoliščinah prevlada ali kako naj eden drugemu postavljata meje, kar so pristojni organi počeli tudi v tej zadevi. V tem mnenju na kratko pojasnujem razloga, ki sta vsaj mene vodila v podporo sklepu, da to tehtanje v pričujoči zadevi vendarle ni bilo izvedeno ustrezno, kar je narekovalo razveljavitev uredbe.

2. Prvi je postopkovne narave in ga večinoma zaobjame že sama odločba v 32. točki obrazložitve: Agencija Republike Slovenije za okolje je kot tedaj pristojni organ s področja varstva voda v postopku sprejemanja sporne Uredbe o vadišču izdala dve negativni mnenji, na usklajevalnem sestanku je bila dogovorjena dopolnitev strokovnih podlag v primeru, da Ministrstvo za obrambo zagotovi ustrezna sredstva, do dopolnitve nato ni prišlo, gradivo za Državni prostorski načrt pa je Vlada štela za usklajeno. Ob tem se uvodoma sicer lahko vprašamo o smotrnosti (ali morda, z različnih vidikov, nerodnosti oziroma premetenosti) dogovora na usklajevalnem sestanku, da bodo strokovne podlage dopolnjene, če bo Ministrstvo za obrambo za to zagotovilo dodatna sredstva. V vsakem primeru pa Vlada v luči negativnih mnenj gradiva nato ne bi smela preprosto šteti za usklajenega.¹

¹ Drugačno, a do določene mere sorodno je bilo tudi razlogovanje Sodišča EU, ko je v zadevi 138/79, *Roquette Frères*, ECLI:EU:C:1980:249, 32.–37. točka obrazložitve, ugotovilo ničnost Uredbe Sveta št. 1293/79, ker Svet kot zakonodajalec ni počakal na mnenje Evropskega parlamenta o predlogu. Pri odločanju po postopku posvetovanja Svet sicer ni vezan na mnenje Evropskega parlamenta, a mora počakati, da Parlament to mnenje posreduje, zato je po presoji Sodišča (v 34. točki) Svet ravnal napak, ko je "v preambuli Uredbe št. 1293/79 navedel, da je bilo posvetovanje s Parlamentom opravljeno", pri čemer je zgolj zaprosil za

3. Drugi razlog, ki še dodatno krepi prvega, pa je vsebinske narave. Na eno stran tehtnice je bilo tu namreč postavljeno varstvo okolja in vodnih virov, kot dobrina ujeto med posameznika in skupnostjo, ki razen vesti prvega in razmeroma redkih civilnih združenj druge s težavno, čeprav z Aarhusko konvencijo nekoliko olajšano potjo do sodelovanja pri odločanju in do sodnega varstva nima naravnih zaveznikov. Zato je vloga pristojnih državnih organov, ki skrbijo za posamezne vidike varstva okolja, tu za varstvo voda, še toliko bolj poudarjena in je ne gre zanemariti.

4. Takšno držo navsezadnje potrjuje tudi ustavna določba, ki je odločba sicer ne omenja – novi 70.a člen Ustave o pravici do pitne vode, ki je bil v Ustavo dodan z ustavnim zakonom novembra 2016. Da tega člena Ustave odločba v pričujoči zadevi ne omenja, je po eni strani nemara razumljivo: sporno postopanje sega že v leti 2012 in 2013, prav tako pa še ni potekel osemnajstmesečni rok za uskladitev zakonov, vsebinsko povezanih s 70.a členom. Vendarle pa je to določbo težko razumeti drugače, kot da že sedaj še dodatno poudarja pomen vodnih virov kot ustavno varovanega javnega dobra, ki mora v tovrstnih primerih tehtanja poslej uživati še večjo težo.

dr. Matej Accetto
Sodnik